

Hellen Rinell
5 Tsi Yang Road
T s i n g t a o,
Shantung, China
via Hongkong.

Göteborg den 18 mars 1950.

N:r 273.

Min raraste lillasyster!

Tiden rinner så fort så man riktigt hissnar. Snart är fjärdedelen av detta nya år gången. Och ingen tid går då så fort som den som löper mellan det jag får dina brev och till den dag dom besvaras. Jag kan ju knappast säga att tiden mellan den dag jag skriver och den då jag får dina brev är lång numera. För det är då alldeles väldigt vad du spottar ut brev. Du är då för duktig. - Ditt brev av den 8 febr. fick jag den 6 mars. Det bar nr 40 och du skall ha många tack för det. Jag blev alldeles förskräckt då jag fann att mitt sista brev var skrivet den 19 jan. och bar nr 272. Jag trodde att detta skulle komma att ha nr 274. Men det är tydligen fel. Så vi skriver väl 273 för säkerhets skull.

Jag har haft semester!!! Hansson frågade mej måndagen den 23 januari om jag ville ha en extra vintersemester!!! Jag höll ju på att ramla av stolen! Efter mitt förvånade "tack" sa han att jag skulle få räkna med 14 dagar! Jag blev så glad så du kan inte tro. Uppslaget kommer ju inte från H. Direktör Borgvall hade sagt till honom att han skulle ordna så att fröken får 14 dagars extra vintersemester. Du förstår att jag har då mina 3 veckor kvar. När jag tackade B. sa jag till honom att jag var så tacksam och att jag hade inte alls blivit så glad om dom hade kommit viftande med en tuse lapp. För man kan ju inte köpa tid. Det står visserligen i Bibeln att man ska göra det. Men jag tror att den då måste betalas med något annat än pengar. Ebba sa med detsamma att jag borde fara till Lidafors pensionat i Eds värå!!! Känns det igen? För där skulle vara så bra. Elin Ryberg hade rekommenderat det. Eller kanske det var Annie Gillberg. Jag ringde dit bums och fick rum från den 11 febr. För alltså den dagen kl. 18.13 med den där storsmålspariga järnvägen. Kom till Tråvads station kl. 21.30 och åkte därifrån bil 7 km. och hamnade så på nämnda pensionat. När jag nästa morron drog upp min rillgardin mötte mej ett underbart snölandskap. Varendra lite kvist var tyngd av snö. Då jag kom ner till frukost kl. halv 10 bjöds jag in i sällskapsrummet, där värden - en ungarl på 60 vårar - återfanns jämte en dam, som också anlant föregående kväll. Hon reser sej och säger: Är inte detta fröken Collden? Jag stirrar på henne några sekunder och så går en taljdank upp för mej. Olga Ryberg? Ja, sa hon. Du vet att hon var gift Kinnmark - Olssons konditori - och skild. K. är sedermera död. Nu har hon Koch och jag misstänker att hon var skild denna gång också. Dom hade rit gifta ett år och jag kunde inte förstå att han var död. Men kanske. C var i alla fall en bussig och trevlig kamrat under den första veckan. Sedan måste hon resa hem för hennes son blev sjuk. Olga fyllde i de dagarna 55 men hon såg minst 10 år yngre ut. Dagen efter kom en liten fru dit, som heter Margit Kaldemark. Hon var 20 år gammal och hennes man 21 år och affären. Hon hade det trassligt med både äktenskapet och affärerna. Stackars lilla När hon kom till stan här om dan ringde hon och frågade om hon kunde få t hos mej för nu skulle dom lämna varandra för ett tag åtminstone. Jag sa att jag hade bara ett rum och kök och skulle inte orka med att ha en människa att dela mitt rum med. I går talade jag med henne och hon hade då hamnat hos vänner för några dagar. Så hade hon fått plats på "Förenade Bil!" Så jag kan förstå är hon en mycket duktig affärsmänniska. Tänk vad människor kan ha det ohyggligt. Tacka vet jag mitt lilla och lugna hem, som Hella l

skaffat mej. Jag skulle bara önska att jag inte hade något annat ~~att~~ tåg min tid än mitt kontorsarbete och min brevskrivning och mitt hem och några människor, som jag kunde få träffa. Men det blir så mycket annat, så jag känner mej ofta jäktad. Nu hör det till saken att jag varje morron vaknar med ångest, mer eller mindre, och detta utan egentlig anledning. Tillkommer då någon orsak, så blir det inte bättre. Nå ja, i alla fall var det underbart att komma loss ett tag och få andas ut lite. Jag var ute och gick på Edsvära landsvägar och i dess skogar i mycken snö ett par, tre timmar varje dag utom en, då det var fullständig isgata och inte dom som står på stadigare fötter än jag vågade sej ut. Det var särskilt en dag - jag tror det var första tisdagen - som ~~xxxx~~ solen göt sitt guld över de vita vidderna. Och det var tjusigt. Då såg de väldiga snöfälten ut som en go efterrätt och man ville ta en sked och äta. Olga och jag gick in i skogen. En väg var upplöjd där. Annars var det så mycket snö, så man kunde inte ta sej fram. De unga smärta björkarna böjde sej över vägen av snö tyngden och bildade riktiga portaler och gnistrade som om de vore besatta med smycken. Man stannade gång på gång och sa bara: Åh, så underbart!" Så skötte jag som hastigast om islossningen i Lidan. Sånt hade jag aldrig "gjort" förr. Det var tjusigt ska du tro. Lidan rinner förbi pensionatet på bara 50 mtrs avstånd. Och att se dessa väldiga isblock starta sej utför strömmen var oerhört intressant. En gammal löjtnant som åt på pensionatet var inte alls så imponerad som jag. Han hade tjänstgjort i Norrland i 5 år och sett bl. a. Luleälv gå upp. De va annat de! Ja, det kan ju hända. Men för mej räckte detta. En gammal bro, som gick över strax nedanför bröts sönder. Den sades vara omkring tusen år gammal. Ja, så är jag här igen. Kom hem vid 11-tiden sönd. den 26 febr. Vi var då bjudna till Märta och Gösta på körkaffe och jag gick dit. Dom har nu flyttat till Aschebergsgatan och tagit hand om farfar och hans lägenhet. Det var nog inte så enkelt för dom att flytta från Hedåsgatan 6, men farfar behövde dom. Och det är inget fel på denna stora och fina lägenhet, men det kan ju ha sina sidor. Därifrån for vi till Västra Begravningsplatsen, där ett par unga medlemmar av församlingen - Kerstin och Sven Andréasson, som du nog inte känner - skulle gjorda sin Cåhes-Göran, som var 5 år gammal. Han skulle föregående söndag gå till söndagsskolan på Filadelfiasalen och blev överkörd av en spårvagn. Då hans mamma kom upp till sjukhuset var han redan död. Dom har en liten flicka också som väl är. Dessa unga människor tog detta hårda slag på ett sant kristligt sätt. Och det är stort att dom kan.

Nu ska vi väl prata lite om annat. Jag tyckte att jag skulle ta och ringa Eric Strutz för att höra om han hade något att säga. Jag har nu pratat med honom i fem perioder. Han rullade upp en hel del om valutaförhållandena och deras försök att sända pengar, men det är inte lätt att uppfatta det på några min. så att man kan återge det. Och han sa att han skulle i nästa vecka skriva till er om det. Han bad mej bara att jag skulle försäkra er att dom gör sitt yttersta för att få ut pengar. Och det måste du och ni tro att dom gör. Det går nog inte på några lösa boliner utan villar dom mycke bekymmer i synnerhet som missionens kassor är hårt ansträngde. Du ska tänka att när dom skickar 20.000:- så får ni väl inte mer är kanske 6.000:- eller 7.000:- kr. Om jag skulle försöka mej på en sak. Jag uppfattade det så att exp. skickat ett sån bekopp och fått det tillbaka tre gånger. Nu senast sände dom till Reinbrecht något som skulle motsvara 20.000:- kr. tror jag. Oscar har telegrafiskt erkänt pengar från R., men i går fick dom flyg från R. att han ite fått några pengar utan dom pengar som ni fått hade han lånat er eller missionen rättare sagt och nu ville han ha dom tillbaka. Men Oscar har troligen tagit för givet att han fått monny från Sverige. Han har väl vara telegraferat in dom, eller hur det går till, utan att avge någon förklaring. Eric sa visst också att han i dag talat med banken och dom bekräftade att det var allrighth med denna försändelse. Så den måste väl komma fram på någon väg eller omväg. Ja, det här får du ta med en nypa salt, för jag vet inte om jag uppfattat det rätt Pengarna som sändes till R. avgick den 25/2, borde jag också ha sagt.

Nu måste jag undra varför ni inte reser hem? Du säger att ni kan inte fara så länge ni inte betalt era skulder! Det är väl så att om vi inte ha några missionärer på fältet, så får vi inte ut några pengar alls. Och till Usa kan man ju heller inte få några pengar så länge valutaspärren består. Men om ni ska stanna under de förhållanden som nu är, så blir ju dessa pengar som ska återbetalas mycket dyrare. Ja, jag begriper ju inte hur det ska ordnas. Men om det finns någon möjlighet så skulle väl du resa via Dodo och Gunnar komma hem. - Ovanstående berördes visst i brev av den 23/2, som Ludde fick i dag och som jag bara hört föreläsa i telefon. - Jag tar för givet att Oscar inte kan lämna än. Men du måste nog ta ut "skilsmässa"! Ju förr ju hellre. Biljetterna betalas ju härifrån och Eric sa att så snart ni meddelar att ni vill resa, så ordnas och betalas biljetterna härifrån. Det gör ju även om det inte finns pengar till en så stor utgift. - Valutakontoret hade sagt - ~~xxx~~ så uppfattade jag Eric - att om det var så att vi ville eller måste ta hem våra missionärer, så skulle dom kunna ordna den saken. - På tal om missionskassorna, så är det nog inte så att det kommer in mindre än förr, tvärtom. Men det går ju åt så mycket mer under dessa underliga och onormala förhållanden. - Kom också medan ni har något av hjärta och nerver i behåll! Jag antar att det hela har väl inte gått spårlost förbi för Gunnar heller, fastän han är ung och kanske stark. Han behöver för resten komma hem och ta hand om sin Sonja. Jag ringde för en stund sedan för att hälsa på henne och fråga om hon haft någon kontakt med den där österlänningen nyss. Jag hörde då av Anna att Sonja nyligen fått brev från Gunnar. Så fick hon också dätt brev, som kom genom Gull-Britt. Hon hade också skrivit helt nyligen. Jag träffade inte damen i fråga. Hon var ute och åkte bil. Jag hoppas att Gunnar fått hennes brev före detta. Jag tycker att jag i varje fall måste nämna om att Sonja under sin semester var med på en vintervecka i Lofsdalen och gick på skidor. Men hon gick väl lite illa förstår jag, för hon kom hem till Gbg med ett bruttet ben. Och nu sitter eller ligger hon hemma hos mor Anna och mår ganska gott. Nämda ben förvaras i gips. Den går från knäet X -nedanför knäet - och nästan fram till tårna. Men hon kan och får gå ut, fastän det är naturligtvis inte så lätt att ta sej fram med en sån där liten armbågs krycka och en käpp. Sonja är ju dock en käck tös, så hon tar sej nog igenom. Jag sa till Anna att jag tror att det var riktigt bra med det där benbruttet. Det låter kanske grymt. Men jag tror att Sonja behövde få vara hemma hos de sina ett tag. Hon har ett hårt jobb och sliter naturligtvis också ont av denna ständiga oro för Gunnar. Jag brukar säga om en del människor att dom kan aldrig få vila utan att dom blir sjuka på något sätt. Och förutsatt att Sonjas ben blir riktigt bra så kan denna vilotid nog betraktas som en gåva. Nu vet jag ju inte om Sonja ser detta på samma "förnuftiga" sätt som jag. Skall väl känna henne på pulsen en vacker dag. ~~Hon~~ Här kommer nog att ta några veckor. Nu vet jag ju inte om Gunnar tänker resa hem så här snart. Men tänk, om han i så fall hann hem medan Sonja var hemma. Det kunde ju också bli farligt för då bröt hon väl det andra benet också! Jag menar om det blev en överraskning!!!

Jaså, doktorn är inte nöjd med ditt hjärta. Det var konstigt, du som har ett så gott hjärta. Han tycks dock vara tillfredsställd bara det går "utför" med dej. Det låter ju inte klokt. En läkare ska väl hjälpa upp en stackars patient i stället. Så menar vi åtminstone här i Sverige. Därför tycker jag att du ska komma hit och överlämna ditt skrabbiga hjärta till någon vettig förståsigpåare i detta land. -

Egron flyger till J. den 28 dennes. Detvsa Eric.

Beträffande de ekonomiska saken du skriver om, så tycker jag att dom vill jag inte göra något åt förr än någon av er kommer hem. Jag lägger ut det som behövs och vi kan ju inte få över något till A.. Kanske kan er lön betalas ut dit om ni kommer över. Jag vet inte om det går. Kanske reser jag upp till Saltsjö-Duvnäs över Marie Bebadelsedagshelgen och hälsar på Kerstin och barnen incl. Tjatten. Hade tidigare tänkt att fara upp till Fria Kristna Riksmötet, men jag kunde inte begära semester-

ledigt i mitten av mars när jag kom hem den 27/2. Kerstin har i alla fall lovat mej att jag skall få komma till dom över helgen. Och jag gör väl som sagt det. Apropos de, så ringde jag Jösses här om dan. Den käre Gösse är ungefär lika svag. I dag för 14 år sen hade han varit ute och gått några steg, men det hade inte bekommit honom väl. Dom bor kvar i kyrkan men har fått flytta ner i 1:sta vån., där dom har en 2-rumslägenhet. Pastorsbostaden skall re areras och ställas i ordning för efterträdaren, som emellertid inte är kallad än. Vi har hört att E l i s I n g e s s o n skall prova där eller har gjort det!!!!!! Men inte ett ord om det till någon mer än Oscar förr än du får det bekräftat från mej eller någon annan. Gustafssons ska visst få någon lägenhet i stan i höst.

Nu har det varit den 19 mars en stund och kl. är snart sju! I går kväll ringde Marianne Holmén. Hon är folkskollärarinna på Hindås. Och hon bad mej stoppa in en mycket hjärtlig hälsning från henne.

Du känner väl Elvine Nörgaard? Nic Karlssons syster. Danska Baptisternas ungdomssekr. Hon är sjuk och Nic vistas sedan ett par tre veckor tillbaka i sitt hem i Aalborg. Och så har hon Elvine på sjukhuset opererad för bröstkräfta och mycket klen. Jag vill så innerligt hoppas att Elvine blir frisk igen. et är otaliga människor, som behöver denna strålande kristna människa. Du känner kanske hennes karriär från kontorsstolen till den upp-
gift hon nu har? Annars kan jag berätta den en annan gång.

Flickorna har väl berättat om Frida Samuelssons och Karl Solbergs ingångna äktenskap. Det lyste första gången den 29 jan. utan föregående förlovning. Och tisdagen den 1 febr. var jag där med entunderbart blomster, som Astrid Andersson hade satt ihop. Jag tror att det var 5 klockor amaryllis, stora mörkröda samt ginst och en stor rosett i blommornas färg. Det var något av det vackraste jag sett. Och den tjuste till dom alldeles väldigt.

Kalle skulle till att liksom förklara sej för mej, men så tjocknade det till i halsen. Och jag sa ungefär som så: Du behöver inte alls förklara någonting. Jag vet allt och förstår allt. Och jag vet att över er vilar Saras välsignelse. Och om hon kan följa vad som nu sker så är hennes hjärta fullt av tacksägelse. Blommorna var från oss 4 och Olle. Jag tog varken er eller Davids med. För dom sätter mycket större värde på om ni skriver några rader till dom sedan ni fått veta om det. Dom vigdes den 15 febr och reste sedan bort ett tag under vilken tid Kalle fyllde år. Jag tror att det var 64. Frida är, som du kanske minns. Hon fyllde 60 dagen före mej. Jag får säga att för Kalles del är jag väldigt glad. Och när Frida då vågade språnget, så tycker jag att det är väldigt bra. Jag vet inget om vad Henry säger. Ester och Anna och Lyddan har det kanske lite svårt, men dom har inte varit så snälla vid Frida heller. Det är klart att dom kan känna det lite underligt. Jag har inte träffat dom, men jag har sagt till andra människor, som fört saken på tal, att jag försökt ställa mej inför följande: Om våran Oscar en gång skulle "befrias" från sin hulda maka - vilket väl knappast är att hoppas - så skulle jag varje dag bedja till Gud att Han ville leda det så att han mötte en människa, som han kunde trivas med och dela ljuvt med. Lett har han ju hållit på att dela länge nog - - - - -!!! Så nu vet Oscar att han har min välsignelse om - - - Ja, det går väl an att prata, men äta ost och ingen ha, det är värre. Nu tycker jag att ni båda skulle skriva några rader till Frida och Karl. Dom sätter ett oerhört värde på sånt från människor som är deras vänner och vill förstå dom. et har varit tre långa år för Kalle, dessa sista, även om han har haft Frida i sin närhet.

I går fick jag några rader från Kerstin Rudén. Hon säger så här: "I måndags hade jag brev från Erik och Olle från David. Mitt var dock avsänt senare och omtalade bl. a. att David varit utsatt för ett ganska allvarligt olyckstillbud med bilen där nere. Det avlöpte lyckligt, men bilen blev svårt ramponerad. Det var ju underbart att David klarade sej ifrån # äventyret! Ja, vad ska man säga om det? Eric Strutz nämnde om det i går kväll också, men han visste ännu ingen mer än detta. Så snart vi få veta något ska vi få del av det. Vi kan ju bara vara tacksamma att Avvvan lever

Du vet att Kalles adress är: Sjt Sigfridsgatan 2, Gbg. Detta inom (). I måndags fyllde Ivar Lindahl 50 år. Kan du tänka dej att såna där småpojkar fyller 50 år. Det är förunderligt. L:s bor ju nu i Sjöbergs - nej i Smedbys - lägenhet i Kungsladugård. I föräldrahemmet bor ju Margit nu. Och dom hade ett stort kalas, d.v.s. där var mycket folk. Vi var bjudna alla fyra. Och det var en trevlig kväll. Nanny bjöd på fina bredda smörgåsar och thë. Därefter frukt och sedan kaffe med tårta. Strax efetr 12 kom vi hem. I tisdags hade Kvinnoförbundet möte. Det var i Mölndal och den kvällen blev ju också sen. När jag kom hem från min semester frågade jag Borgvall om jag inte efter nära 32 år i tjänsten skulle kunna få lite bättre middagsrast än jag har. Egentligen har jag ju haft bara en halv timma. Jo, visst skulle jag få det. Och han gav också Hansson i uppdrag att säga till mej ~~xxx~~ därom. Då jag inte har så mycken nytta av t. ex. 1½ timma mitt på dan hade jag begärt att få en em. i veckan. Det blev så bestämt och dessutom skulle min middagsrast sträckas ut till 45 min. Men jag hade inte mod att börja genast. Jag tyckte att jag måste arbeta undan lite först efter min semester. Men nu i onsdags sa jag att jag måste nog be att få min första lediga em. den dagen. Jag kände det rent för- tvivlat att jag inte fått iväg något brev till dej på så länge. Jag gick och åt middag i Mölndal kl. 13 - jag gör det sedan en tid tillbaka - och därifrån for jag till stan. Det kändes väldigt högtidligt. Jag gick till apoteket och ett annat ärende. Och när jag sedan kom till Lorensberg för att ta bussen hem så slog det mej att det var bestämt sista dagen som Svenska kyrkans missionsutställning i Gamla Högskolan var öppen. Men samtidigt kände jag mej så överväldigad av något som liknade värtrötthet, så det föreföll mej omöjligt att gå dit. Jag tyckte ju också att det var överhövan att jag försummat den här saken. Och jag tyckte att jag måste gå dit ner. Och när jag kom dit mötte mej det underbara budskapet att sista dagen var den 16. Alltså kunde jag gå "i morron" varför jag tog en buss hem och la mej och somnade och vaknade kl. 16. Kl. 17 skulle Isa Carlsson komma till mej. Hon kom och stannade i tre timmar till min översval- lande glädje. Under tiden ringde Göta Rylander och när Isa gått måste jag ringa henne och samtalet tog fem kvart. Så blev det inte mycket över för brev till Hella ändå. Jag var färdig för dagen. Isa och Georg är nu i Italien antar jag. - På tal om Rylander så har han begärt utträde ur för- samlingen och skall bli präst! En underlig utveckling av en sådan man. Han som i sådana här sammanhang brukat överlägset kalla sej för genuin baptist. Han säger visst också att det handlar om övertygelse. Bertil är i Lund. Han har varit hemma rätt mycket i höst för Göta har varit klen. Hon är alltfört sjukledig. - I torsdags ringde Dgny Berg i något ärende. Och jag frågade om hon varit på utställningen. Misst inte. Vi gjorde sällskap. För oss var det ju inte så mycket nytt. När vi kom var det en herre, som höll på att demonstrera Sydafrika. Jag frågade någon vem det var. Jo, det var prosten Knut Svensson. Knut Svensson folkskollärare? Ja, han är prästvigd nu. Minns du honom från Holsby 1930? Han var värd på den där festligheten, som gästerna bruka anordna och jag var värdinna! Jag hälsade och han kände igen mej efter dessa 20 år. Det är nämligen så att alla andra åldras. Det är bara en annan som håller sej ung!!! Har man förstätt? En ung man demonstrerade Kina. Dom hade ju en hel del saker. Men inte kunde dom åstadkomma t. ex. ett broderi som kan nämnas på samma dag som det jag har inom glas och ram på min vägg. Aproppå Kina, så såg jag här om dagen i Sv.M. att Lise-Lotte och Nils Mjönäs fått en som eller dotter vilket det nu var. Händelsen var daterad från Stockholm. Från Hög- skolan for jag till Backa. Där hade Astrid Andersson hemma hos sej samlat ihop några flickor i sin egen ålder, vilka gått i söndagsskolan där ute, och så skulle jag få träffa dom. Det var väldigt roligt. Dom var 9 st. i 25-26-årsåldern. En var tandsköterska, en anställd i Kronans affär på Ö. Hamngatan - sjukvårdsaffär -, den tredje satt sedan 7 år tillbaka på ett stort byggmästarekontor i stan, n firma som vi haft mycket att göra med, då dom byggt i Mölndal. Nästa var i Ferd. Lundqgists strumpavdelning

Därnäst satt vid bordet Britta Nordin, Astrids syster, och hon hade sin 3 mån. gamla son Lars med sej. Den 6:te var sedan 7 år anställd på Mantalskontoret och så var det Gun Andersson, som är hos Eol - stor kolonialvarustrust, tror jag man kan kalla det - Astrid Andersson, blomsterhandl. och Viola Andersson nyvorden sjuksköterska. Det är bara de två sistnämnda, som tillhör församlingen. Men, det är ju, som Hansson sa, inte så liten utdelning. Det var trevliga och bussiga flickor allihop. Och vi bestämde att dom skulle komma till mej tisdagen den 25 april. Kanske några till. Det skall bli så roligt, sååå. - Följande dag hade vi Nåd och Sannings årsmöte. Och dessförinnan var jag och hälsade på en församlingsmedlem - Ida Norrman - som du kanske inte känner. Men hon har varit sjuk länge ändå Och i gåt började jag på detta brev. Om jag ändå kunde skriva brev så fort som Hella. Vad jag skulle hinna med mycket. Astrid & Viola tillhör försam. Gerdas 50:- kr. har jag tappat bort ett par gånger om. Men i morron går dom. Förlåt så mycket.

En dag under min semester, då jag slog upp tidningen, fann jag där vännen Eskil Bylins dödsannons. Det gjorde mej ont. Han har ju under flera år traskat omkring med ett dåligt hjärta och på församlingsmötet den 20 febr. tog det slut. Hans församling har ju nu anmält sitt utträde ur samfundsgemenskapen. Jag vet det inte absolut, och Herbert Johnsson som var där och gubbe om jordfästningen hade inte fått någon klarhet om hur det var, men det ligger ju mycket nära till hands att tänka sej att det var någon fråga i detta sammanhang, som hans slitna hjärta inte orkade med. Lördagen den 18 var han med Vällersviks-kommitten där nere för att ordna och planera. Han var 51 år gammal. Det är så underligt när dom försvinner så där. Och det är ju inte länge sedan Theodor Johansson från Örnsköldsvik, 53 år gammal, gick samma väg. Han var ute på en affärsresa i bil och hade tydligen drabbats av illamående och gått ur bilen, vid vilken man kort därefter fann honom död. Theodor var ingenjör och en god och vänlig själ. Jag känner honom från de 4 åren i Missionsstyrelsen. Samma dag jag läste om J:s död återfanns på tidningarnas första sida Harry Blombergs foto. Han hade efter en ganska lång och svår sjukdom fått gå in i sin Herres glädje han också, något över 50 år gammal. Det var bestämt hjärtat det handlade om där också. Den mannens förkunndelse hade vi behövt i detta land länge än, tycker jag. Men vad vet jag?

Jag undrar ibland hur det är med G.K:s anställning. Du säger ibland den katolska skolan och du har också sagt att hon är anställd hos vännerna. Har dom övertagit denna mission och "driver" den? Går man in för de katolska mässorna på det sättet så är man väl ett med detta folk. Hur kan man då ha kvar sin anställning i en protestantisk mission? Följer E. H. henne? Tjänstledigt innebär ju i alla fall anställning.

Nu är klockan halv nio söndag kväll och jag har varit i Tabernaklet på Kvinnoförbundets årshögtid. Sonja var där och hon hade i dag fått brev från Gunnar. Hon åker givetvis bil. - Brita och Gerhard Carlsson, som nu bor i Eskilstuna, hade kommit till Götet för en dag. Dom längtar hit. Söndagen den 5 febr. var jag i Tab. hela dagen och avskedade Bergs. Det var visserligen inte roligt men intressant. Söndagen den 5 mars installerade jag Gunnar Bäcklund i Bergs ställe. Han är en bra pojke på 35 år. Men det hela verkar nog svagare än John Berg och Dagny. I kväll först hälsade jag på Bäcklund och hans Maja-Lisa, som jag träffat på Kvinnoförbundets gemenskapsdagar någon gång. Ruben Swedberg sa att han är en god predikant. Och det kan ju hända att han inte bums lägger upp allt vad han kan och vet. I så fall blir det väl bättre och bättre. Maja-Lisa verkar sam. nog rätt obetydlig. Och det vill onekligen en hel del till för att göra sej breve Dagny. Jag tycker kanske synn om Bäcklunds, som tog Gbgs I. Men vi får väl se hur det går. Jag menar bara att han är för ung och för vek för en så stor och gammal församling. Detta ska du naturligtvis inte på några vägar skicka hem till Lönn's.

Så de allra hjärtligaste hälsningar till er båda och Gunnar och -om det passar - till flickorna.

Du Lång